

Cum nuper¹⁾ de dithyrambo a Melanippide inflexo et variato disputarem, comprehendere conati sumus caetera omnia, quae ad describendam novi carminis formam et indolem pertinere viderentur. Invenimus autem propriam recentioris illius dithyrambi anabolam antistropharum vicariam, eiusque ope ascitam prooemii in summa rerum diversitate devoluti licentiam, orationis deinde relaxatis vinculis dissectae cumulatissimae epithetis in infinitum productae audaciam, tum vocabulorum novorum compagem prorsus mirificam, numerorum denique et modorum perpetuam quandam variationem. Unus tantummodo tum relinquendus locus erat, qui est de scenica actione, eoque nunc placet defungi. Licebit autem paucis. Tale scilicet carminum genus, quale modo delineavimus, tam varium, tam omni memoriae ansa destitutum, nulla quippe mutua orationis portentosis insuper vocibus refertae membrorumve singulorum ex se ratione, nulla numerorum ex antistrophis constantia, nulla denique modorum ex servato harmoniarum genere perpetuitate decurrens, non iam, ut olim, a choreutis cycliis, liberis quidem hominibus et ingenuis, at arte non perfectis²⁾, sed nomorum instar solis ab artificibus decantari³⁾ potuisse, etiamsi non disertis verbis traderet Aristoteles⁴⁾, sponte pateret omnibus. Nunc autem apud illum commode haec leguntur: *Διὰ τί οἱ μὲν νόμοι οὐκ ἐν ἀντιστρόφοις ἐποιοῦντο, αἱ δὲ ἄλλαι φῶδαι αἱ χορικά; ἢ ὅτι οἱ μὲν νόμοι ἀγωνιστῶν ἦσαν, ὧν ἤδη μιμεῖσθαι δυναμένων καὶ διατείνεσθαι ἢ φῶδῃ ἐγένετο μακρὰ καὶ πολυειδής; καθάπερ οὖν καὶ τὰ ῥήματα, καὶ τὰ μέλη τῇ μιμήσει ἠκολούθει ἀεὶ ἕτερα γινόμενα. μᾶλλον γὰρ τῷ μέλει ἀνάγκη μιμεῖσθαι ἢ τοῖς ῥήμασι. διὸ καὶ οἱ διθύραμβοι, ἐπειδὴ μιμητικοὶ ἐγένοντο, οὐδέτι ἔχουσιν ἀντιστρόφους, πρότερον δὲ εἶχον. αἴτιον δὲ ὅτι τὸ παλαιὸν ἐλεύθεροι ἐχόρευον αὐτοί. πολλοὺς οὖν ἀγωνιστικῶς ἄδειν χαλεπὸν ἦν, ὥστε ἐναρμόνια μέλη ἐνῆδον. μεταβάλλειν γὰρ πολλὰς μεταβολὰς τῷ ἐνὶ ῥῆον ἢ τοῖς πολλοῖς.* Hic non obscurum est verbis: „οἱ διθύραμβοι, ἐπειδὴ μιμητικοὶ ἐγένοντο, οὐδέτι ἔχουσιν ἀντιστρόφους,

¹⁾ Anno 1848 iterumque a. 1853 Gubenaе Lusatorum eandem, qua nunc utimur, scholis publicis pro ludendi opportunitatem nacti. Utriusque commentationis hic qui nunc prodit libellus quasi quidam epilogus haberi vult.

²⁾ Cf. BOECKH. dMP. p. 192.

³⁾ Sic HYMENAEUM suum in convivio recitavit Philoxenus, teste Athenaeo I. p. 6. A.

⁴⁾ Problem. XIX, 15. p. 918 b, 15 sqq. ed. Berol.

πρότερον δὲ εἶχον“ non aliud genus dithyramborum significari, quam hoc ipsum, in quo versamur, Melanippideum, quod quidem quo iure τῶν μιμητικῶν nomine appellare poterit Aristoteles, non minus apertum est. Nimirum intellegit philosophus id genus imitationis, quod cum Plato perstringit De Republica III. p. 396 B, tum in Timothei Nauplio festive ridet Dorio apud Athenaeum.¹⁾ Nam ut taurorum mugitus, fluviorum strepitus, maris fragores, tonitrua, tempestates percipere auribus et imbibere sibi viderentur auditores, nova novissimorum artificum inventa effecisse existimes, quamquam minus quidem verborum, si quid intellego, formas, licet eas et ipsas mirificos clangores edidisse conicias, quam numeri nullo fine oberrantis maximeque musicae vana aurium oblectamenta perpetuis modorum variationibus aucupantis picturam. Nihilominus perduravit chorus, qui, quamvis decrescente adeoque penitus cessante χορηγίας munificentia, ne Theocriti quidem²⁾ aetate isti dithyrambo videtur defuisse, quamquam tunc quidem choreutas vix alio putes, quam mimorum et saltatorum³⁾, functos esse munere.

Nova haec dithyrambi recentissimi forma quo maiorem plausum tulisse videtur plebeculae, quam cum ad nova quaevis amplectenda propensam satis constat, tum vario anabolae strepitu mirifice delectatam esse suspicere, eo minus probabatur severis artis iudicibus antiquae comoediae poëtis. Quorum ne Melanippides quidem, licet hunc secundum ea, quae aliis locis⁴⁾ disputavimus, nova libertate parce nec usquam cum ipso elegantiae dispendio usum esse haud inepte statuas, prorsus devitavit reprehensionem. Et Pherecrates quidem quam acerbè Melanippidem ob enervatam et emollitam musicam vituperaret, attigi P. I. p. 13 sq. Hic versus ipsi collocentur⁵⁾:

Λέξω μὲν — Musicae ipsius verba sunt — οὐκ ἀκουσαί σοί τε γὰρ κλύειν
ἐμοί τε λέξαι θυμὸς ἡδονὴν ἔχει.
¹⁾ Ἐμοὶ γὰρ ἤρξε τῶν κακῶν Μελαμπίδης,

¹⁾ VIII. p. 338 A, unde hausit Enstathius Od. p. 1538, 4. Rom. Cf. idem etiam ad Iliad. p. 1290, 40.

²⁾ Rem mihi quidem certissimam alio loco adornabo testimoniis. Interim satis habeo lectorem ad meam de dithyramborum graecorum argumentis commentationem Lign. a. 1862. p. VII not. 26. ablegasse.

³⁾ De saltatione dithyrambica, quae τὸρβασία vocatur, vid. Poll. IV, 16 et Hesych. s. v. τὸρβασία coll. M. SCHMIDT. Diatr. p. 240 et SCHNEIDEW. in Nov. Diar. liter. Ienens. a. 1845. p. 1096 b.

⁴⁾ Part. I. p. 15. II. p. 10.

⁵⁾ E Chirone proferuntur a Plutarcho De Mus. cap. 30 = MEINEK. FCG. Vol. II. P. I. p. 326 sq.

ἐν τοῖσι πρῶτος δε λαβὼν ἀνήκέ με
χαλαρωτέραν τ' ἐποίησε χορδαῖς δώδεκα¹⁾.

Ob anabolas autem ipsas, inventori pessime cessuras, quippe quae haud dissimiles solutae orationis nimia longitudine taedium et satietatem parerent, irrisit Nostrum Democritus Chius musicus his versibus apud Aristotelem²⁾:

οἱ τ' αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων,
ἢ δὲ μακρὰ ἀναβολὴ τῷ ποιήσαντι κακίστη³⁾.

Tolerabilis tamen Melanippidis ratio visa est, comparata cum sectatoribus eius. Quemadmodum enim vulgo evenire videmus, ut novae inventiones, quamvis ingeniosae sint et utiles, si iuscite usurpantur et invita Minerva, ut aiunt, factitantur, in contrarium vertant artiumque damno potius et dedecori, quam flori et ornatui sint: ita nemo admirabitur, quod Melanippidis in dithyrambo novatio, ad vitium prona per se, cum praesertim in ingenia furiosa, quae nullo tanquam freno rationis coercerentur, aut in tennia et ieiuna, quae nunquam divino spiritu Musae tetigissent, cecidisset, miscendo omnia et detorquendo a verae artis pristinatorumque exemplorum ingenio tantopere degeneravit, ut elegantiae et venustatis vestigia teneret paucissima. Mitto musicae dithyrambo succinentis aut potius praecinentis⁴⁾ corruptores flagellis comicorum vapulantes, quorum ab eodem Pherecrate l. l. disertis verbis notantur Phrynis, Cinesias, Timotheus:

Φρῦνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλὼν τινα
κάμπτων με καὶ στρέφων ὄλην διέφθορεν,
ἐν ἑπτὰ χορδαῖς δώδεξ' ἁρμονίας ἔχων.
ἀλλ' οὖν ἔμοιγε χούτος ἦν ἀποχρῶν ἀνὴρ.
εἰ γὰρ τι καζήμαρτεν αὐθις ἀνέλαβεν.
Κινησίας δὲ μ' ὁ κατάρατος Ἀττικὸς
ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς

¹⁾ De duodecim nervorum numero a Melanippide temptato, priusquam Timothei opera undecim chordarum Iyra inveniretur, dubitandum non esse ostendit R. HANOV. Exercitt. crit. p. 39.

²⁾ Rhet. III, 9. p. 1409^b, 28.

³⁾ Occurrit hic versus etiam in Schol. Steph. ad Aristot. Rhet. ap. I. A. CRAMER. Anecd. Gr. Paris. Vol. I. Oxon. 1839. p. 309, 12, sed duobus locis corruptus:

ἢ δὲ μακρὰ ἀναβολὴ τῷ ποιητῇ κακίστη.

De synizesi monuimus P. I. p. 8 not. 40. Cae-

terum Democritum formam orationis finxisse apparet ad similitudinem Hesiodaeae OO. et DD. 265 sqq.:

οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων,
ἢ δὲ κακὴ βουλή τῷ βουλευσάντι κακίστη.

Priorem quidem versum, leviter immutatum, sed maioris antiquitatis specie insignem, sic profert Plutarchus De sera num. vind. 9. Mor. I. p. 670 a, 12 ed. F. DUEBN.:

δε δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἐφ' ἑκὼν ἤπατι τεύχει.

⁴⁾ Part. I. p. 14. sqq.

ἀπολώλεχ' οὕτως, ὥστε τῆς ποιήσεως
 τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσιν,
 ἀριστέρ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιὰ.
 ἀλλ' οὖν ἀνεκτός χότος ἦν ὄμως ἐμοί.
 ὁ δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλόττη, κατορώρουχεν
 καὶ διακέναυ' αἰσχιστο.

Hunc enim locum alii ante me ita expediverunt, ut non opus sit nostra interpretatione¹⁾. Ad poësim dithyrambicam ipsam progredior, quae cum, in tanta musicae labe et imminente praeterea rerum Graecarum ruina, intacta manere non posset, comicis poëtis, imprimis autem acerrimo antiquae disciplinae vindici Aristophani, insectandi copiam fecit largissimam. Ipsum statim anabolarum initium Bacchi compellationibus ad nauseam usque decantatis refertum iure displicuit eleganti iudicio ingeniosissimi poëtae. Et in Nubibus quidem²⁾ theatri risui exposuit usitatissimam illam exordiorum formulam: ἀμφί μοι, ἀναξ, ἀμφί μοι, ἀναξ, unde et dithyramborum artifices ἀμφιάνακτας denominatos et novum verbum ἀμφιανακτίζειν per ludum iocumque deflexum esse animadvertit Scholiasta³⁾. Simili ludendi consilio in Ranis⁴⁾ mystarum chorum versiculo:

Ἰαχχ' ὦ Ἰαχχε

eoque ter quaterve repetito fecit utentem. Quamquam in hoc alia accedit ratio. Iacchum scilicet, non Bacchum in dithyrambis suis appellare solebat omnium ille religionum contemptor Diagoras ὁ ἄθεος⁵⁾, ut non minus mysticam Eleusiniarum disciplinam⁶⁾, quam vulgarem Dionysi cultum longe a se spernere videretur⁷⁾. Huius

¹⁾ Vid. MEINEK. l. l. et cf. M. SCHMIDT. Diatr. p. 255 sqq., qui, si dicendi genus neglexeris dissolutum potius, quam compositum, et dithyrambi ipsum haud dissimile, cum caetera non imperite administrasse, tum comicorum versus de musicae corruptione expostulantium non omnes quidem, at potissimos diligenter collegisse dicendus est.

²⁾ V. 595.

³⁾ Ad Nubb. l. l. p. 110, a, 29 ed. Paris.: μμῆται δὲ τῶν διθυράμβων τὰ προοίμια. συνεχῶς γὰρ χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει. διὸ καὶ ἀμφιάνακτας αὐτοῦ ἐκάλουσιν... καὶ τὸ προοιμιάζεσθαι δὲ ἀμφιανακτίζειν ἔλεγον. Scholiastam, ut solet, exscripsit Suidas s. v. ἀμφιανακτίζειν.

⁴⁾ V. 16. — vv. 316. 324. 325. 341.

⁵⁾ Scholiasta ad Ranas v. 320. p. 284^b, qui locus unus est e fontibus Suidae s. v. Ἰαχχος ὕμνος, διθυραμβοποιὸς ὁ Διαγόρας ποιητῆς, συνεχῶς Ἰαχχε, Ἰαχχε ἄδων. Quae sequuntur ἢ κομικὸς διθυραμβικὰ τοῦτέστι Διονυσιακὰ δράματα ποιῶν ab insipienti aliquo librario assuta videntur. Vid. SCHNEIDEW. in Nov. Diar. lit. Icaens. a. 1845. p. 1097^b.

⁶⁾ Eleusiniarum deum Iacchum, non Bacchum vocatum esse docet G. H. BODIUS Orph. p. 165—167.

⁷⁾ Vid. Aristarchus ap. Schol. Aristoph. Ran. l. l. item Craterus ap. eundem l. l. et ad

igitur simul et fastum et impietatem notavit Aristophanes, ut in Ranis l. l., ita in Avibus¹⁾ et Nubibus²⁾. Atque huiusmodi profecto exclamationes in ipso potissimum anabolarum limine collocatas spectat Scholiasta Pindaricus³⁾, cum ἀναβολὰς expouit προαναφωνήσεις. Universum autem anabolarum institutum comicus insectatur compluribus locis, quorum ad Ionem eiusque imitatores pertinet, qui occurrit in Pace:⁴⁾

ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτῶμενοι
τὰς ἐνδιαεριανερνιηχέτους τινάς.

Nimirum non solum monstruosa verborum figmenta, quibus cum universi istorum temporum dithyrambi, tum anaboliae abundasse videntur, voce ἐνδιαεριανερνιηχέτους ad similitudinem eorum lepide composita carpit poëta, sed etiam ipsa tangit ab argumento carminis digredi solita et ex auris petita horum tamquam in nubibus nebulisque pendentium (μετεώρων ἀνδρῶν) poëtarum prooemia⁵⁾. Id etiam apertius fit alio quodam loco⁶⁾, quo deliram audaciam Cinesiae, nisu Daedaleo novam per aëra viam carpere indeque exordia auris vibrata et nivibus iactata captare cupientis, ridicula horum versuum gravitate degustandam propinat:

ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος
ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν
ἀεροδονήτους καὶ νεφοβόλους ἀναβολὰς.

Neque aliorum pertinet, quod poëtas dithyrambicos appellat μετεωροφένακας⁷⁾, h. e. homines in summa inertia sua pastos egregie et saginatos a Nubibus, gratis quippe pro singulari merito, quod ad celebrandas laudes ipsarum se totos composuerint:

κυκλίων τε χορῶν ἄσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεωροφένακας,
οὐδὲν δρῶντας βύσχουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσοποιῶσαν.

Quae vero deinde subicit:

ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν δγρῶν Νεφελῶν στρεπταιγλῶν δάιον ὄρμῶν,
πλοκάμους ἔκατογκεφάλῳ Τυφῶ, πρημανούσας τε θυέλλας,
εἶτ' ἀερίους ἀερόους γαμφούς οἰωνούς, ἀερονηχέεις,
ἄμβρους δ' ὑδάτων ὄροσερῶν Νεφελῶν.

ea plena sunt aculeorum. Dum enim comicus dithyrambicorum in dicendo pompam atque magnificentiam aemulari videtur, simul et argumentorum levitatem tanquam

Avv. 1073. p. 234^b, 14 = Suid. s. v. Διαγόρας
et Ἰαχός.

¹⁾ V. 1072.

²⁾ V. 830. coll. Schol. p. 117^b, 45.

³⁾ Ad Pyth. I, 7. p. 301 ed. A. BOECKH.

Cf. Part. II, p. 2.

⁴⁾ V. 832 sq.

⁵⁾ Schol. Aristoph. Pac. 831 et 835, p. 196^b,
26 sqq. 37 sqq. Utrumque locum hinc inde re-
fectum in scrinia sua transtulit Suidas s. v.
διθυραμβοδιδάσκαλοι.

⁶⁾ Avv. v. 1383.

⁷⁾ Nubb. v. 333.

inter terram coelumque suspensorum, et epithetorum eorumque futilium et otiosorum abundantiam, et vero verborum fabricam ab omni arte abhorrentem sermonis facetiis traducit incundissimis. Atque hoc quidem censurae genere, in Nubibus acto de dithyramborum artificibus, pariter atque illo, quod de tribus tragoediae Graecae principibus factitatum in Ranis memineras, nescio an ullo unquam tempore inventum sit ingeniosius. In vocabulorum autem portentis ut paullisper subsistam, dithyrambi ea propria fuisse Plato quoque, antiquae et ipse disciplinae auctor, significat in Cratylo¹⁾ ὅτι δὲ σέλας νέον τε καὶ ἔνον ἔχει ἀεὶ, σπλαζνονεοῦσία μὲν δικαίωτατ' ἂν τῶν ὀνομάτων καλοῦντο, ad quae Hermogenes respondet: δαθυραμβῶδες γὰρ τοῦτο τοῦνομα. Idem inanes verborum tinnitus, sophisticis cum dithyramborum oratione communes explodit in Phaedro²⁾, cuius loci sententiam inscitius detortam iniuria insectatur Dionysius³⁾. Sed hoc quidem in transcurso. Ad comicos redeo, quorum praeter Aristophanem alii quoque extiterunt, iique antiquae non magis, quam mediae comoediae poëtae, qui dithyramborum auctores ob artis lyricae depravationem salse acerbeque dictis persequerentur. Hos tamen satis habeo paucis perstrinxisse, siquidem plerique in singulis dithyrambicorum vocibus aut a vulgari significatione deflexis aut prodigialiter conglutinatis haeserunt notandis, non universam attigerunt sentiendi scribendique rationem. Sic Philoxenus, quod epitheton vini ἀρκεσίγητον pro appellatione vini usurpavit, censuram expertus est acerbissimam Antiphonis in Traumatia⁴⁾. Theognetus autem in Phasmate sive Philargyro⁵⁾ eiusdem Philoxeni versum ex Cyclope

οἶφ' μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν,

qui in proverbium abiit⁶⁾, sic inflexit:

οἶφ' μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνήκισεν.

Timotheum porro, Nestoris poculum Ἄρεος φιάλην dicentem, Antiphanes ludit in Caeneo⁷⁾, eundemque, quod ἐν πυρικήτοιαι γὰρ, edidit, cum χύτραν (ollam) sine dubio dicere vellet, castigat Anaxandrides in Aeschra⁸⁾. Denique cum Teleste de verbi ἄκατος pro φιάλη positi usu expostulat Theopompus in Althaea⁹⁾. Quid? quod nonnunquam

¹⁾ P. 409. C.

²⁾ P. 238. D.

³⁾ Epist. ad Cn. Pomp. vol. VI. p. 763 sq. Reisk.

⁴⁾ Ap. Athen. X. p. 446 A. = MEINEK. FCG. III. p. 119 sq.

⁵⁾ Ap. Athen. III. p. 104 B. = MEINEK. Vol. IV. p. 549.

⁶⁾ Zenob. V, 45. Diog. VII, 19. Apostol. XIV, 24. Arsen. p. 379.

⁷⁾ Ap. Athen. X. p. 433 C. = MEINEK. vol. III. p. 58.

⁸⁾ Ap. Athen. X. p. 455 F. = MEINEK. vol. III. p. 163. Πυρικήτοιαι pro eo, quod est in codicibus, πυρικήτοιαι dedit MEINEKIUS.

⁹⁾ Ap. Athen. XI. p. 591 F. = MEINEK. vol. II. p. 793. Cf. idem in HCCG. p. 285 sqq., ubi mediae comoediae hoc proprium et peculiare fuisse ostendit, ut comici illius aetatis aliorum poëtarum inepte minusque concinne dicta

ithyramborum artifices ipsi inter se calumniati insectatique videntur. Certe Telestes Selinuntius in Argo dithyrambo adversarius extitisse perhibetur Melanippidi tibiaram in Marsya contemptori¹⁾. Neque disparis generis fuisse videntur Lasi Hermionensis λόγοι ἐριστικοί, a Suida²⁾ memorati, qui beatam coniectandi materiam prae-buerunt viris doctis³⁾. Sed haec haec: verbum non amplius addam epilogo huic nostrae de anabola commentationis⁴⁾.

Ad fragmenta ipsa accedo Melanippidea. Attribuit autem Melio poëtae quatuor potissimum poëmatum genera Suidas s. v. *Μελανιπίδης* ⁵⁾ *διθυράμβων βιβλία πλείστα, ποιήματα ἐπικά, ἐπιγράμματα, ἐλέγους*. Quod deinceps addit *καὶ ἄλλα πλείστα* scripsisse Melanippidem, id non nimis urgendum arbitror⁶⁾. Sed etiam resectis istis, quae qualia fuerint, prorsus nescias, admirandum occurrit hominis multarum artium scientia imbuti ingenium⁷⁾, qui, excepto scenico, in omnibus fere poëseos generibus elaboravit, ut vel hinc poëtam nostrum supra mediocritatem enisum esse iure augurere. Sed invidit laudi eius aetas, quae e tanta poëmatum omni in genere varietate nihil ad nos permanere pateretur praeter dithyrambos, quamquam ne hos quidem integros, sed mutilos et laceratos.

Afferuntur autem ex hoc numero disertis veterum verbis: *ΔΑΝΑΙΔΕΣ*⁸⁾, *ΜΑΡΣΥΑΣ*⁹⁾, *ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ*¹⁰⁾, quos dithyramborum indices esse dubitari non potest propterea, quod qui inde laudantur versus, lyrici sunt, non heroici generis, fabulas autem scenicas Melanippides nullas scripsisse perhibetur, quarum praeterea, si quae

quodam quasi *παροῦθίας* lusu riderent eamque rationem, licet mediae poëtis inprimis frequentatam, tamen ne antiquis quidem comicis incognitam, plurimis illustrat exemplis.

¹⁾ Athen. XIV. p. 616. E. F = FLG. ed. TH. BERGK. 848. 864 ed. I.

²⁾ S. v. *Δῶσος*.

³⁾ Cf. F. G. SCHNEIDEW. de Laso comment. indici Schol. Gotting. a. 1842/43 praemissa p. 19. not.

⁴⁾ Gub. Lus. editae a. 1853.

⁵⁾ Suidas duobus quidem locis de Melanippide narrat, altero de avo, altero de nepote, sed res utriusque non satis distinxit. Qua de re cum disputarem Part. I. p. 3. sqq., simul etiam illud nobis demonstrasse videmur, ad unum Melanippidem natu minorem referendum

esse, quidquid traditum esset de eius nominis poëta.

⁶⁾ Non magnam vim tribuendam esse illi dicendi formulae in deliciis habitae a lexicographo, etiam alio quodam exemplo docet MEI-NEKIUS HCCG. p. 166 not. 93.

⁷⁾ Feracem Melanippidis Musam spectat etiam Meleager Gadareus in Florilegii prooemio v. 7. Quem locum Part. II. p. 13 tractavimus: unde qui arripuit I. A. HARTUNGIUS LG. II. p. 279, non inspecto Meleagri loco in errorem induci se passus est.

⁸⁾ Athen. XIV. p. 651 F. sq. = Fr 1 ap BERGK.

⁹⁾ Idem XIV. p. 616 E = Fr. 2.

¹⁰⁾ Stob. Eclog. phys. I, 52 = Fr. 3.

fuiſſent, mentionem facturū fuit Suidas. Ita nihil relinquitur, niſi ut de dithyrambis cogitemus, quorum multos poëtae noſtro libros attribuit lexicographus. In inſcriptionibus autem ipsis noli haerere, ſi quidem hoc quoque carminum genus dramatum inſtar peculiaribus conſtat inſignitum fuiſſe nominibus¹⁾. Praeterea, ut reliquias incerti argumenti²⁾ hic omittam, et de Oeneo³⁾ et de Lino⁴⁾ et de Achille⁵⁾ fabulas attigisse narratur, has tamen in ſingulis quibusdam dithyrambis nomina iſta prae ſe ferentibus poſitas, an per digreſſionis licentiam aliis carminibus intextas dubites. Sed de hac re alio loco viderimus: illud iam nunc ex uniuersa diſputationis noſtrae ratione manifeſtum eſt, quanto in errore verſentur ii, qui fragmenta Melanippidae poëſeos aut nonnulla aut omnia pro tragicis venditarunt, veluti I. A. Fabricius⁶⁾, Burettus⁷⁾, A. H. L. Heerenius⁸⁾, C. G. Heynius⁹⁾, Fr. Schoellius¹⁰⁾, aut pro ſatyricis, veluti, praeſente Fr. Snedorfio¹¹⁾, C. A. Boettigerus¹²⁾ et Fr. Th. Welckerus¹³⁾. Lyrica enim aut, ſi accuratius

¹⁾ Conſtat id quidem hodie ſat multis dithyramborum indicibus, ſed ad Arionem auctorem eam appellationem referre non licebit cum WELCKERO, in verbo *δῶριδαί*, quo Herodotum I, 23 ſecutus utitur Suidas s. v. *Ἀρίων*, argutante Addit. ad tril. Aeschyl. p. 232 ſq.

²⁾ Ap. Clem. Alex. Strom. V. p. 257. SYLB. 716. POTT. = Fr. 6 et ap. Plut. Erot. cap. 15. Morall. H. p. 926^a, 37 = Fr. 7.

³⁾ Ap. Athen. II. p. 35 A. et X. p. 429 C.

⁴⁾ Ap. CRAMER. Anecd. Par. III. p. 289, 3 = Schol. Hom. Ven. Σ, 570. p. 513^a, 5.

⁵⁾ Cod. Victorianus Schol. in Iliad. N, 350. p. 367^b, 18: qui locus deest ap. BERGKIUM in priori quidem editione.

⁶⁾ Bibl. Gr. Vol. II. p. 310 ed. G. Ch. Harles.

⁷⁾ Dans les Mémoires de l'Académie Royale des Inscriptions Vol. XIII. p. 229.

⁸⁾ Ad Stob. Eclog. phys. I, 52 Part. I. Tom. 2. p. 1006. not. d.

⁹⁾ Ad Apollodori fragmenta Vol. I. p. 391. ſq. not. e.

¹⁰⁾ In HLG. vert. FR. I. SCHWARZE Vol. I. p. 263. Quid? quod ab HEERENII, HEYNI, SCHOELLII errore, qui PERSEPHONEN tragoediae nescio cuius inſcriptionem fuiſſe exiſtimant, ne SCHMIDTIUS quidem alienus eſt, Diatr. p. 81. Vid. Prol. noſtr. Gubenens. P. I. p. 5.

¹¹⁾ De Hymnis veterum Graecorum. Hafn. et Lips. a. 1786. p. II: „Melanippides . . . etiam dramata ſatyrica ſcripſiſſe fertur.“

¹²⁾ In C. M. WIELAND. Mus. Att. Vol. I. pp. 310. 354 = Script. minor. edid. I. SILLIG. Vol. I. pp. 17. 49.

¹³⁾ Addit. p. 215 not. 105: „Einsichtsvoll hat Boettiger im Attiſchen Muſeum I. 354 bemerkt, daſſ Marsyas nur durch das Attiſche Satyrſpiel in einen Satyr umgewandelt worden ſei, wie er denn namentlich bei Melanippides dem Satyrdichter als *δῆρ* vorkomme.“ Exſcripſi WELCKERI notulam, ut ſimul obiter errorem caſtigem, quem miror e BOETTIGERI obſervatione in viri ſummi calamum transire potuiſſe. Nam qui Marsyam *δῆρα* aut potius *φῆρα* appellat, iſ non Melanippides eſt, ſed Teleſtes Seliuntius ap. Athen. XIV. p. 616 F.

rimere, dithyrambica esse ad unum omnia, nunc desinetur dubitari ¹⁾. Sed videamus singula et primum quidem

DANAIDES.

Dithyrambi eius et inscriptionem et versus aliquot servavit Athenaeus XIV. p. 651 F.: *Μελανιππίδης δ' ὁ Μήλιος ἐν ταῖς ΔΑΝΑΙΣΙ φοίνικας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει, λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν τῶν Δαναίδων.*

οὐ γὰρ ἀνθρώπων φέρειν μορφαῖν εἶδος,

οὐδὲ τὰν φύτλαν γυναικείαν ἔχον,

ἀλλ' ἐν ἀρμάτεσσι διαφοροῦχοις ἐγυμνάζοντ' ἀν'

αἶθεα πόλλ' ἄτε θῆρες φρένα τερπόμεναι,

5. *ἱερὸδακρον λίβανον ἐρώδεις τε φοίνικας κασίαν τε πατεῦσαι,*

τέρενα Σύρια σπέρματα.

Ita scilicet refingendum putamus locum, turpissimis librariorum vitiis deformatum, cui pristinum nitorem reddere certatim conati sunt viri docti plurimi, cum Deipnosophistae editores tantam non omnes — solus G. Dindorfius vulgatam scripturam ipsam excudendam curavit Tom. III. p. 1451 — tum Raph. Fiorillo Observatt. in Athen. p. 111 sq., Ric. Porsonus Adverss. p. 39, Fr. Jacobsius Addit. Animadv. in Athen. Deipn. p. 343, I. Fr. Boissonadus in Poëtt. Gr. Syll. Tom. XV. pp. 47, 192, Ad. Emperius in Diar. Antiq. Darmstad. a. 1835. p. 9. sqq., A. Meinekius CGF. Vol. III. p. 575 iterumque in sua Athenaei editione Vol. III. p. 176, Th. Bergkiius PLG. Fr. 1. p. 847. sq. ed. pr., Maur. Schmidtus Diatr. p. 78. sq., I. A. Hartungius, LG. Vol. VI. p. 277. Attigerunt nonnulla — ut omittam I. B. Villebrunium, nugas quasvis venditantem — etiam Dobraeus Advv. I, 349 et C. A. Lobeckius Parall. I, 194. 253. Quorum curae, in restituendo textu magna ex parte felicissimae, si non amplum, aliquem tamen fortasse de poëta bene merendi locum nobis quoque videntur reliquisse.

τῶν Δαναίδων.] Legebatur *τῶν γὰρ αἰδῶν*, eaque verba in versus irreperant Melanippidis. Cui dempta et correcta primus Athenaeo restituit Boissonadus, *τῶν γὰρ αἰδῶν* voluerat Is. Casaubonus, *τῶν γραιδῶν* Fiorillo, *τῶν γὰρ Ναίδων* Jacobsius.

1. *οὐ γὰρ ἀνθρώπων.]* Sic codices, quorum lectionem verissimam nonnulli corruerunt coniecturis. *οὐχ ἀνθρωπίνων* priori suspicioni inhaerens frustra proposuerat

¹⁾ Id primus intellexit et demonstravit AD EMPERIUS in Diar. Zimmerm. Schol. a. 1835. p. 7, cuius sententiam sequuntur novissimi litterarum Graecarum enarratores, H. BODIUS II, 2. p. 292 HERM. ULRICIUS II. p. 592.

OD. MUELLERUS II. p. 289. GOD. BERNHARDIUS II. p. 446. ed. pr. Neque discedit qui fragmenta conguessit TH. BERGKIUS p. 847 sqq. ed. pr.

Iacobsius. Neque meliori successu *οὐ παρθένον* temptaverat Emperius, quam lectionem a sententia loci prorsus alienam miror assensu comprobare potuisse Schneide-
winum l. l. p. 1101^a et Hartungium.

μορφᾶν εἶδος]. Libb. *μορφᾶν ἐνεῖδος*, unde *μορφᾶν ἐνιδεῖν*, praeemte Schweighaeusero, effecit Boissonadus, (*φορᾶν*) *μορφᾶν ἀν-εἶδες* Hartungius. Emendavit Iacobsius, nisi quod metro parum consulens *μορφᾶν* scripsit, quod in *μορφᾶν* recte distraxit Emperius.

2. *φύτλαν*] *αὐτὰν* vulgo, quam librorum lectionem tuentur Boissonadus et in Athenaei editione Meinekius, *αὐδὰν* coniecit Casaubonus, probante Emperio, *αὐτὰν* Schweighaeuserus, *ἔργματα* Iacobsius, *δίαταν*, *βιοτὰν* vel tale quid ad sensus integritatem desideravit Boissonadus, *δίαταν* receperunt Bergkius et Hartungius. Verum Melanippides sine dubio scripserat *φύτλαν*, quod nec a codicum vestigiis discedit longius et solum sententiae consentaneum est. Sic enim et singula recte procedunt, et forma atque natura, virorum formosa species atque muliebre ingenium, sibi invicem respondent elegantissime. Confirmant emendationem nostram proxima, quae non in voce, sed in moribus Danaïdum versantur describendis.

γυναικείαν ἔχον]. E librorum lectione *γυναικείαν ἔχον* literis aliter iunctis *γυναικὶ ἀνεχον* qui eruit Boissonadus, vereor ne duriusculam effecerit orationem. *γυναικείᾳ ἀνεχον* scripsit Iacobsius, *γυναικείαν ἔχον*. Casaubono auctore, reliqui; solus Hartungius *τὰν γυναικείαν ἔχειν*, rationi semel adoptatae convenienter.

3. 4. *ἀν' αἶθεα*]. Libri *ἀνευη λιασδέα*, quae verba prodigiosa variam criticis exercendi ingenii materiam obtulerunt. Et Casaubonus quidem *ἀν' ὕλας ἴδας τε, οἷα* excogitavit, *ἀεὶ ὕλας δὲ* Fiorillo, alii aliud non magis probabiliter. *ἀν' ἀνήλια ἄλσα* scripsit Iacobsius, non satis respectis literarum elementis, *ἀν' ἐδήλια ἄλσα* Boissonadus et Dobraeus, quam coniecturam et ipsa epitheti discrepantia explodit et ratio respuit metri trochaici, ut mittam *ἐδήλιος* pariter atque *ἀνήλιος* aliena videri a dialecto dorica, quam toto carmine pertinere consentaneum est. Meinekius quoque scriptura *ἀν' εὐδὶ ἄλσα* proposita, quam amplexi sunt Schmidtus et Hartungius, vide, ne *ἀξυμῶρου* invitus auctor sit. Quippe umbrosa solent nemora esse et frigidula. Neque Emperii commentum *ἀν' εὐ, ἢ δὲ ἄλσα*, licet contracta tantummodo nominis forma in textum receperit Bergkius, magnam ab elegantia habet commendationem, cum ob aliam causam, de qua statim dicemus, tum ob languorem particulae *εὐ*. Mihi certum librorum lectionem ortam esse ex glossemate. Scripserat Melanippides *ἀν' αἶθεα*, quae vox et sententiae egregie patrocinator, nec parum convenit Melanippidi, quem originationum captatorem fragmenta paullo ampliora produnt omnia. Sic Fragm. 3.

ed. Bergk. in verbo *Ἀχέρων*, Fr. 5. in *Ὀινεὺς* nomine etymologicum in modum derivando sibi placuit. Rem uberius tractavi in *Comment. Gubenens. Part. II. p. 10 sqq. not. 63.* Hoc autem loco *αἶθεα* voce simul voluit *Αἰθιόπων* et *Αἰθιοπίας*¹⁾ cogitationem excitari audientibus, eius tamen insolentia verbi in Athenaeo peperit interpretamentum *εὐήλια*. Id primum quidem superscriptum, ut solent eiusmodi glossemata, postremo textum ipsum invasit hac figura: *ἀν' αἶθεα* = *ἀν' εὐήλι' αἶθεα*, unde, progrediente corruptela, natum est monstrum illud *ἄνευη λιασδέα*. De verbo *αἶθος* vid. Zonaras I, 87: *αἶθος, τὸ καῦμα, φλογμός*. Euripides quidem verbo usus est masculino genere, nisi duobus, quibus occurrit, locis — *Suppl. 210. ed. Ad. Kirchhoff. αἶθον ἐξαμύνασθαι θεοῦ*, et *Rhes. 983: αἶθον ἐμβάλειν* — rescribendum est *αἶθος*, uti Supplicum saltem versum emendavit Caspar Valckenarius ad *Phoen. 756. p. 292.*

4. *πολλ' ἄτε θήρες* | *πολλάκι θήρες* libri. Alteri quidem voci sibilantem literam addiderunt Meinekius et Bergkius, metri, ut conicias, adiuvandi causa, cuius tamen etiam in nostro elementorum ordine constat ratio, alteram autem Porsoni, Iacobsii, Boissonadi exemplo in *θήραις* deflexerunt. Re tamen accuratius expensa non sigma solum prioris verbi, sed verbum ipsum rectius abesse putaveris, quippe quo inscite interiecto et debilitari sententiam et orationem hiulem fieri appareat. Altera autem emendatio habet illa quidem, quo commendetur. Erigit orationem lapsam prope modum aut certe labantem, nec a relictis literarum vestigiis declinat longius. Nam *Al* et *E* cum aliis codicum locis confusa constat, tum in his ipsis, in quibus haeremus, vocibus inter se commutata demonstrat *God. Hermannus ad Aesch. Suppl. 968. Tom. II. p. 50.* Sed videamus sententiam. Proponit Danaides coniectura ista venatrices. Quae res etsi per se spectata nihil offert, quod offendant, tamen cum iis, quae et praecedunt et subsequuntur, non magis coëat, quam pictoris Horatiani caput humanum cum equinis cervicibus. Quis enim patietur viragines in venatu curribus vehentes et per thura atque balsama volitantes? Nihilominus non desunt, qui inaudita quaevis concoquentes et ad quorumlibet monstrorum occursum intrepidi istas quoque venatrices immobili intueantur vultu. Qui solus quantopere laboraret locus intellexit *Emperius*, auxilium tamen ei applicavit parum idoneum. Nam dum et duplex *η*, alterum ante *δι' ἄλσεια*, alterum ante *ἱεροδάκρυον* inculcandum censet, et *πατεῦσαι* in *ματεῦσαι* abire iubet, facit ut medicinam afferre videatur morbo ipso peiorem. Nam praeterquam quod commentum illud, quantumvis placuerit Bergkio, so-

¹⁾ Aesch. *Suppl. 272. sq.*, ubi rex Argivorum Danaides animo informat

χθόνα
παρ' Αἰθιοφιν ἀστυγειτονουμένας.

phista, quam poëta dignius est, ne tollit quidem omnes, quas supra significavi, ineptias, sed novas etiam addit. Ne plura: mihi quidem eiusmodi inventis non opus esse videtur, modo pro *πολλάκι* levi mutatione rescribas *πόλλ' ἄτε*, altero ad *ἀν' αἶθεα* „per magnos calores“, altero, secundum Sophocleum illud in *Aiace* v. 168 (cf. etiam *Pind. Ol. I, 2.*): *παταγοῦσαν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι*, ad *θῆρες* relato. Nam *θῆρες* vocabulum omnino incorruptum esse censeo, et ab ipsa Melanippidis manu profectum, quod qui tollit de carmine, vereor, ut perspexerit mentem poëtae. Is enim cum antea descripsisset Danaides et hominum et mulierum dissimiles, utrique dissimilitudini similitudinem aliquam opponeret necesse erat. Itaque *ἀνδρώποις* et *γυναιξίν* ex adverso collocavit *θῆρας*, imagine illa et cultus asperitatem et morum ferociam Danaidum propriam simul complexus. Atque *θῆρες* servandum esse intellexit etiam vir magnus imprimis Is. Casaubonus.

5. *ἱερόδακρυον*] *ἱερόδακρυον* codd., *ἱερόδακρυον* Casaubonus, amplectentibus praeter Fiorillonem, Iacobsium, Boissonadum caeteris. Sed priorem formam et metrum sustinet, nec fortasse repudiat grammatica. Atque tuetur librorum lectionem Lobeckius Paralipp. P. I. p. 253, neque eam ferri posse negat Meinekius FCG. I. I. not. Verbi novitatem attingi Part. II. p. 10. Praetermiserunt vocem Thesauri olim ab Henrico Stephano conditi editores novissimi.

Ibid. *λίβανον — κασίαν*.] Thuri et casiae myrrhas addere solebant, qui Veneri suffimenta offerebant. Vid. Philostr. *Imagg. II, 1* coll. Welckero in censura Sapphus Nevianae *Annal. Phil. et Paed. inserta, Tom. VI. Fasc. 4. a. 1828. p. 426.* Huius igitur cultus Veneri contemptrices repraesentare Danaides voluit poëta.

Ibid. *πατεῦσαι*] codices fluctuant inter *πατεῦσαι* et *κατεῦσαι*. Unde *κρατεῦσαι* exculsit Casaubonus, *καταπατεῦσαι* Fiorillo, sed *πατεῦσαι* recte tuetur Iacobsius, quem sequuntur caeteri. Solus ex Emperii coniectura *ματεῦσαι* recepit Bergkius, quippe perversam, cui semel indulserat, interpretandi rationem constanter sectatus.

6. *τέρενα Σύρια σπέρματα*] *τέρενα Συρίας τέρματα* codd. Unde *τέρενά τε Συρίας μυρώματα* effecit Casaubonus, *τέρενα Συρίας γεννάματα* Iacobsius, *τέρενα Συρίας σπέρματα* Boissonandus et Emperius, *Συρίας τέρενα φέρματα* Lobeckius Paralipp. P. I. p. 194., commendante Schneidewino in censura l. l. 1101^a, *τέρενα Σύρια σπέρματα* primus Fiorillo, deinde Meinekius, FCG. I. I., Bergkius, Hartungius. Idem tamen Meinekius in Athenaeo *σπέρματα* exhibuit, operarum errore manifesto. Caeterum de Syriae odoribus, qui a poëta nominantur, cf. Muesimachus comicus *ἐν Ἰπποστρέφῳ* ap. Athen. IX. p. 403 D = Mein. FCG. III. p. 570 et Euripides *Bacch. 142*: *Συρίας δ' ὡς λίβανου καπνός.*

Describuntur igitur a Melanippide sic restituto Danaïdes tanquam bellicosae quaedam viragines, quae non hominum gestantes speciem, non mulierum referentes indolem, Amazonum¹⁾ instar virilia tractent curribusque et equestribus exercitationibus in summo solis aestu delectentur, num tenera Syriae balsama ferarum more calcant potius, quam virginum ritu in Veneris ara incendant, penitus securae.

Sufficiant ista et ad constituendum textum, quem vocant, et ad explicandam loci sententiam. In metrorum deinde structura observanda est perpetuatio trochaeorum etiam atque etiam redeuntium. Qui quidem numeri ut molle quiddam habent et languidum²⁾, ita non sine arte factum est, ut immixtis dactylis vigorem quandam et alacritatem nanciscerentur. Soli qui sub finem fragmenti occurrunt soluti ex trochaeis tribrachi vestigia produnt eius levitatis atque tenuitatis, quam ista quidem aetate rhythmicae arti dithyrambicum poëtarum propriam et peculiarem fuisse ostendit Boeckhins³⁾. Non Phrygii autem, quales postulabat lex dithyrambi, sed Dorii numeri sunt⁴⁾, ad Phrygiorum tamen indolem paulatim delabentes, qua varietate artifices illos imprimis delectatos esse alio loco docui⁵⁾. Offendit deinde et epithetorum congeries, nequaquam tamen ultra venustatis limites accumulata, et longus verborum in enumerandis Syriae balsamis nullo prope fine decurrentium anfractus, per copulae et appositionis vincula cohaerens⁶⁾ laxius. In ipso autem verborum delectu laudes modestiam et elegantiam, cuius leges ne *ἱερόδωρον* quidem, quamquam illud paullo audacius fictum, videtur violare.

Sequitur, ut de fabula eiusque fonte quaeramus et de argumenti tractatione, si quid probabiliter colligi queat, exponamus.

Extabat olim carmen ignoti quidem, sed bene antiqui auctoris cyclicum, DANAIDIS⁷⁾ sive DANAIDUM⁸⁾ nomine insignitum, e quo plerasque omnes, quae de Danaïdibus circumferebantur, fabulas tanquam genuino e fonte fluxisse existimo. Nunc quidem rara eius relicta memoria est eaque duobus tribusve nixa testimoniis, ut de argumento carminis argumentique tractandi ratione nihil constet praeterea,

¹⁾ Vid. Aesch. Suppl. 274, ubi Danaïdes cum Amazonibus expressis verbis comparantur.

²⁾ Vid. BOECKH. dMP. p. 200 sq.

³⁾ dMP. p. 273 sq. et Comm. Gub. Part. II. p. 14.

⁴⁾ Vid. Comment. Gub. Part. I. p. 16 coll. comment. Lign. p. V.

⁵⁾ Part. II. p. 17 sq.

⁶⁾ Part. II. p. 4 sq. nott. 22. 24.

⁷⁾ ὁ τῆν ΔΑΝΑΪΔΑ πεποιτηζώζ. Clemens Alex. Strom. IV. p. 224. Sylb = 618 Pott. = Vol II. p. 344, 26, sq. Klotz. totidemque verbis Harpocratio s. v. *Ἀπόζθονες*.

⁸⁾ Tabula gypsea Borgiana ap. WELCK. dCE. I. p. 33. in recensu carminum cyclicorum affert ΔΑΝΑΪΔΑΣ.

nisi quod ex ipso Danaidis sive Danaidum nomine quasi omine quodam augurere, merisque in coniecturis versentur fere omnia, quae ea de re in contrarias partes disputarunt Fr. Th. Welckerus¹⁾ et Guil. Gr. Nitzschius²⁾. Tanta est enim fragmentorum eius poematis paucitas, ut ex quinque milibus quingentis versibus, e quibus aliquando constitisse perhibetur³⁾, soli supersint versus duo, e communi horum carminum naufragio erepti beneficio Clementis Alexandrini.⁴⁾ Illi tamen ipsi benigno quodam casu accidit, ut inopiae nostrae succurrant egregie. Sunt autem hi:

καὶ τότ' ἄρ' ὠπλιζοντο θεῶς Δαναοῖο θυγάτρεις
πρόσθεν ἑυρρεῖος ποταμοῦ Νείλοιο ἄνακτος.

Rem bellicam hic significari manifestum est ad Nili ripas gestam. Cuius quae occasio fuerit, mythographi aperiunt Apollodorus⁵⁾ et Hyginus⁶⁾, iam antequam Danaus cum suis ex Africa Argos profugere ab Aegypto cogeretur, inter utrumque fratrem similtates et insidias viguisse memorantes⁷⁾. Addit ex Aeschyleo, ut opinor, Supplicum prologo Hyginus, Aegyptum filiis uxores a fratre poposcisse, nimirum ut, quod non posset armis, nuptiis consequeretur. Cum autem Danaides Aegyptiadarum matrimonium piaculi instar perhorrescerent, ut ipsae profiterentur apud Aeschylum⁸⁾,

¹⁾ dCE. vol. I. p. 305. II. p. 421.

²⁾ In libro, cui indicem fecit: „Die Sagenpoësie der Griechen.“ Brunsvig. 1852. p. 21 sq.

³⁾ Tabula Borgiana l. 1.: ΔΑΝΑΪΔΑΣ
ΕΦ ἐπῶν.

⁴⁾ Locum supra indicavimus p. 13. not. 7.

⁵⁾ Bibl. II, 1, 4. Apollodorum compilavit Scholiasta Homeri Venetus ad Iliad. A 42. p. 6^b. 15 sqq.

⁶⁾ Fab. CLXVIII. Ab Hygino non dissentit Servius ad Virg. Aen. X, 497, nisi quod consilio suo convenienter res in Africa gestas resecurit, quarum etiam apud Scholiastam tum Pindari ad Nem. X, 8. 10. p. 501 ed. Boeckh., tum Euripidis ad Orest. 859. Vol. IV. p. 428. sq. ed. A. Matth. desideratur mentio.

⁷⁾ Apollodorus l. 1.: γίνονται δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν Αἰγύπτῳ μὲν παῖδες πενήτηντα, θυγατέρες δὲ Δαναῶν πενήτηντα. στασιασάντων δὲ αὐτῶν περὶ τῆς ἀρχῆς ὕστερον

Δαναὸς τοὺς Αἰγύπτου παῖδας δεδουκῶς ὑποδόμενης Ἀθηνᾶς — ἔφυγε. Hyginus l. 1.: „Danaus Beli filius ex pluribus coniugibus quinquaginta filias habuit, totidemque filios frater Aegyptus, qui Danaum fratrem et filias eius interficere voluit, ut regnum paternum solus obtineret, filiis uxores a fratre poposcit. Danaus re cognita, Minerva adiutrice, ex Africa Argos profugit.“ Solus Scholiastes Euripidis ad Hecub. 869. Vol. IV. p. 201 rem ita narrat, ut initia iniuriarum a Danao orta putes. Ὁ δὲ, inquit, Δαναὸς τῶν ἀδελφῶν Αἰγύπτῳ φθονῶν διὰ τὴν τῶν ἀρσένων κτῆσιν καὶ φοβηθεὶς μήπως ὑπ' αὐτοῦ τῆς βασιλείας ἐκβληθῆ, ἀνδρωθέντων τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἐδίωξεν αὐτὸν εἰς Αἴγυπτον. Attigit Scholiastae dissensum qui universam famae de Danaidibus traditae varietatem expendit GOD. HERMANUS Opusc. II. p. 320. sq.

⁸⁾ Suppl. v. 8 sqq.

αὐτογενεῖ φυξανόρια,
 γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῆ τ'¹⁾
 ὀνοταζόμεναι,

fieri non potuisse consentaneum est, quin Danaï filiae et fratres earum patruales mutuis patrum inter se odiis discidiisque implicarentur. De his igitur Danaïdum et Aegyptiadarum certaminibus iam ipsa in Libya agitari coeptis intellegendi sunt cyclici poëtae arma atque proelia spirantes versus. Neque aliorum profecto spectant armorum exercitationes, quibus fastidiosas coniugii viragines se dedisse scribit Melanippides. Sola in hoc offendere possit non Africae, non Nili, sed Syriae iniecta mentio. Sed ne haec quidem quidquam habet difficultatis. Nili enim ostia in Syriae propinquitate posita ipsae significant patriae suae sine dubio locupletissimae testes Danaïdes Argos advectae apud Aeschylum, cuius versus in Supplicum initio collocatos hic ponere placet pro facundissimo utriusque et lyrici et epici poëtae commentario:

Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως
 στόλον ἡμέτερον νάϊον ἀρθέντ'
 ἀπὸ προστομίῳν λεπτοφάρμαδων
 Νεῖλου. δῖαν δ' ἐκλείπουσαι
 χθόνα σήχορον Συρίᾳ φεύγομεν.²⁾

Quo autem iure Danaïdum sedes epicus quidem poëta in Nili ripis, lyricus autem in Syria, tragicus denique in regione inter utrumque terminum media figere potuerit, ut recte intellegas, tenendum est, amplissimum terrarum tractum apud veteres amplexam esse Syriae appellationem. Nimirum cadebat illa non solum in Syriam proprie vocatam, sed simul comprehendebat Phoenicem totamque maris interni oram maritimam a Nili ostiis ad septentriones pertinentem, profecto ut Romani, cum inde ab anno 64 Syriam provinciam appellarent, veterem loquendi consuetudinem dici queant renovasse.

Aperuimus fundum fabulae a Melanippide tractatae ipsum cyclicae poëseos thesaurum, qui idem universae reliquae Graecorum poëseos fons extitit uberrimus. Inde iam multo ante Melanippidem idem argumentum deprompserat idque Musae tragicae ludo — ut Phrynichum³⁾ silentio praeteream — attemperaverat Aeschylus.

¹⁾ Qua lege vetitae dicantur Danaïdes nubere patruelibus suis, non liquet. Vid. WELCK Tril. Aeschyl. p. 392.

²⁾ Cf. etiam prologum Archelai Euripideae ap. Tibertium *περὶ σχημάτων* Rhet. Gr. Vol. VIII. p. 577. et ap. alios, quos vid. ap. A. NAUCK. TGF. p. 340 fr. 230:

Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ
 Νεῖλον λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ,
 ὃς ἐκ μελαμβρότου πληροῦται βροῦς
 Αἰθιοπίδος γῆς, ἥντι' ἂν ταχῆ χιῶν
 τέθριππ' ἔχοντος ἡλίου κατὰ χθόνα,
 ἑλθὼν ἐς Ἄργος ὄχις Ἰνάχου πόλιν.

³⁾ Phrynichi DANAIDES memorant Suidas

Is tamen non tam res in Africa a Danaïdibus gestas, quam facinora in Graecia perpetrata omnia et singula Atheniensium oculis una argumenti per trilogiam perpetuitate subiecit. Ac primum quidem trilogiae locum quae tenent Supplices, in ea versantur deliberatione, num recipiendae sint Argis Danaides, cum ex repulsa bellum immineat. Receptis autem ab Argivorum rege puellis adest praeco Aegyptiadarum, cui profugas repetituro vim vi repulsum iri respondetur. Excepisse Supplices videntur *θαλαμοποιοί*, cuius memoria fabulae etsi in solum fere titulum est inclusa, argumentum tamen significari putant ab Hygino¹⁾: „*Aegyptus ut rescit Danaum profugisse, mittit filios ad persequendum fratrem et eis praecepit, ut aut Danaum interficerent aut ad se non reverterentur. Qui postquam Argos venerunt, oppugnare patrum coeperunt. Danaus ut vidit se eis obsistere non posse, pollicetur eis filias suas uxores, ut pugna absisterent. Impetratas sorores patruales acceperunt uxores, quae patris iussu viros suos interfecerunt. Sola Hypermnestra Lynceum servavit.*“ Itaque media fabula pugnam nuptias caedem Aegyptiadarum comprehendisse putanda est. Absolverunt argumentum Danaides, quam fabulam magnificum illud, cuius Pausanias²⁾ meminit, de Hypermnestra sororumque caede iudicium, Danao coram Argivorum senatu causam orante, exhibuisse verisimile est³⁾. Has tamen fabulas utrum et ipsas attigerit Melanippides, an in istis rerum de Danaïdibus narratarum primitiis acquieverit, quis aut negare audeat aut affirmare? Sed ea de re utroque modo statueris, illud certum esse videtur, versus Melanippidis in ipso fere carminis prooemio locum olim suum habuisse. Ita ut existimemus, suadet ingenii puellarum ab omni humanitate

s. v. *Φρόνιχος* et Hesychius s. v. *ἔρχατα* Vid. NAUCK. TGF. p. 558. et WELCK. TG. p. 19. sq. Praeterea etiam Timesitheo tragoediam eiusdem nominis attribuit Suidas s. v. *Τιμησίθεος*, de qua v. WELCK. TG. p. 1046. sq.

¹⁾ Fab. CLXVIII.

²⁾ II. 19, 6: τὰ δὲ ξόανα Ἀφροδίτης καὶ Ἑρμοῦ, τὸ μὲν Ἐπειῶν λέγουσαν ἔργον εἶναι, τὸ δὲ Ὑπερμνήστρας ἀνάθημα. ταύτην γὰρ τῶν θυγατέρων μόνην τὸ πρόσταγμα ὑπεριδοῦσαν ὑπήγαγεν ὁ Δαναὸς ἐς δικαστήριον, τοῦ τε Λυγκέως οὐκ ἀκίνδυνον αὐτῇ τὴν σωτηρίαν ἡγοῦμενος, καὶ ὅτι τοῦ τολμήματος οὐ μετασχούσα ταῖς ἀδελφαῖς καὶ τῇ βουλευσάντι τὸ ὄνειδος ἠῤῥησε. Κριθεῖσα δὲ ἐν τοῖς Ἀργείοις ἀποφεύγει τε καὶ

Ἀφροδίτην ἐπὶ τῷδε ἀνέθηκε Νικηφόρον. Cf. etiam II, 20, 5; 21, 1.

³⁾ Ita scilicet ordinem huius trilogiae probabiliter constituit GOD. HERMANNUS in Act. Societ. lit. Saxon. I. p. 121 = Aeschyl. Trag. I. p. 329 sqq. Cf. eiusdem Opusc. II. p. 319. sqq. Cuius ratio mihi firmioribus uti videtur fundamentis, quam WELCKERI, qui primum quidem Tril. Aesch. p. 390 sqq. *Αἰγυπτίους, Ἰκέτιδας, Δαναίδας*, deinde TG. Mus. Rhen. Suppl. II, 1. p. 30; 48. not. 14. *Ἰκέτιδας, Αἰγυπτίους, Δαναίδας* Danaïdum trilogiam effecisse suspicatus est. Sed *Αἰγυπτίους* iure expunxit HERMANNUS, de Supplicum autem atque Danaïdum in trilogia et sede constat et sedis ordine, soli *θαλαμοποιοί* coniecturae debentur.

alieni descriptio efficacissima, qua sine dubio id spectavit poëta, ut auditor coeteris in partibus sibi esset accommodatior talibusque moribus tantam facinorum atrocitatem respondere intellegeret.

Hoc tamen ipsum argumentum quomodo dithyrambo convenire dicendum sit, difficilior quaestio est. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον¹⁾ clamitari audio. Nullo quidem negotio rem absolvit prompta illa et expedita nihil nesciendi doctrina Mauricii Schmidtii²⁾, qui Danaidum cum Dionyso coniunctionem nescio quam expiscatur a Pausania³⁾. Is tamen accurate inspectus rem, de qua agitur, ne verbo quidem attingit, sed de signo marmoreo, a Danai filiabus non Baccho, sed Veneri dicato, mentionem facit: ut redire videas insignem illam, quam in eodem saepius⁴⁾ notavimus, veterum monumenta ad libidinem suam corrumpendi temeritatem, cuius memorabile exemplum posuit universam istam de dithyramborum fabulis disputationem. Illud enim, ut a re proficiscar omnium certissima, plane non dissimulandum est, in historiis mythicis vere antiquis Bacchicae cum Danaidibus cognationis vestigia ea, unde ratio dithyrambi explicari possit, extare nulla. Inde igitur Melanippidis Danaidibus cum lux afferri nequeat, equidem non aliunde eam sperari posse arbitror, quam ex accurata argumentorum dithyrambicorum omnium et singulorum recensione. Eius autem recensionis tanquam fundamentum quoddam nobis posuisse videmur in commentatione, quam ante hos quattuor annos de dithyramborum Graecorum argumentis scripsimus. In qua primum quidem, quod vulgo statuunt vernorum et hibernorum dithyramborum discrimen, mere ficticium esse ostendimus, deinde autem duo primaria genera dithyramborum, alterum genuinum et ex ipso Dionysiacarum fabellarum orbe desumptum, alterum adventicium et ex heroicis historiis arcessitum, significavimus. Ac simul prioris quidem generis argumenta in praedicandis dei aut natalibus aut passionibus constituisse diximus eamque sententiam dithyramborum indicibus caeterisque fragmentis confirmare studuimus. Solo de altero genere, liberiori illo et aliunde petito, quod post ascita Olymp. LXVIII. cycliorum chororum certamina in usum venisse coniecimus, in medio relicta erat, quamquam non penitus intacta, quaestio. Nam vulgarem quidem sententiam eorum, qui ἡρωικὰς ὑποθέσεις dithyrambis a Plutarcho⁵⁾ vindicatas de universa heroicarum historiarum farragine intellegi vellent, argumento ex ipsa Graecarum artium natura et indole petito refutandam duximus. Neque vero ii, qui de aliis praeter Dionysiacas fabulis loquuntur, perspicuam rei notionem animis informatam habere videbantur.

¹⁾ De hac formula cf. WELCKER. Addit. p. 277. not. 236.

²⁾ Diatr. p. 214.

³⁾ II, 37, 2: ἑτέρῳ δὲ ναῦ Διόνυσος Σαώτης καθήμενον ξύανον, καὶ Ἀφροδίτης ἄγαλμα ἐπὶ θαλάσῃ λίθου. ἀναθεῖναι δὲ αὐτὸ (i. e. τὸ Ἀφροδίτης ἄγαλμα) τὰς θυγατέρας λέγουσι τὰς Δαναῶν. Alterum locum ex Euripidis Cyclope

v. 427. arreptum reiecta demum IS. CASAU-BONI emendatione elegantissima praeiudicatae opinioni congruentem reddit. Vid. VALCKEN. ad Eurip. Phoen. p. 440, WELCKER. Addit. p. 218, KIRCHHOFF. ad Eurip. Cycl. I. I. Vol. II. pp. 237. 488.

⁴⁾ Comm. Guben. Part. I. p. 3. sqq. Lignic. p. II.

⁵⁾ De Mus. cap. 14. Morall. II. p. 1387^a, 12 sq.

Omnino autem aliam expediendae quaestionis rationem ineundam esse patuit, quae non a praedictis quibusdam opinionibus, non a vagis distinctionibus, sed ab ipsis fabulis heroicis dithyrambico carmini accommodatis proficisceretur. Ad recensum vocavi eas fabulas easque nunc uno obtutu conspiciendas proponam ita, ut indices quidem dithyramborum heroicis, quotquot nancisci potui, percenseam omnes, ex argumentis autem ea tantummodo delibem, unde de fabula carminis conici probabiliter possit. Illos discriminis causa maiuseulis, haec vulgaribus literis notabimus. Introduxit igitur in dithyrambum ex heroica historia Sphingem, Oedipodis, ut opinor, res continentem, Lasus¹⁾, Niobam idem Lasus²⁾ et Bacchylides³⁾, MEMNONEM Simonides⁴⁾, Geryonem Pindarus⁵⁾, Philoctetam Bacchylides⁶⁾, ACHILLEM Praxilla⁷⁾ itemque Melanippides⁸⁾ et Cinesias⁹⁾, MELEAGRUM Cleomenes¹⁰⁾, Antigonam et Ismenam Io¹¹⁾, MYSOS¹²⁾, Telephi sine dubio historias complexos, et Heliades¹³⁾ Philoxenus, LAERTAM, NAUPLIUM, PHINIDAS Timotheus¹⁴⁾, ARGO i. e. Argonautas Telestes¹⁵⁾. En habes largissimam comparata fragmentorum paucitate copiam heroicorum, ut cum Plutarcho loquar, argumentorum: quae postquam tantas in dithyrambi historia tragoedias excitarunt, ipsa iam qualia sint tanquam digito videntur demonstrare. Quisquis enim paullo accuratius inspexerit poëseos Graecae materiam, statim heroicis illas dithyramborum fabulas non alias deprehendet, nisi quas Homero et Hesiodo ducibus nobilitarunt epici, quas deinde lyrae attemperavit Stesichorus, quasque postremo ad immortalitatis memoriam consecravit tragoedia. Id ut apertius fieret, sua cuiusque fabulae iutia et incrementa apud epicis indaganda

¹⁾ Natalis Comes Mythol. p. 1018: „Fuit autem Sphinx Echidnae Typhonisque filia, ut scribit Lasus Hermioneus.“ Praetermisit locum BERGKIUS, primus indicavit M. SCHMIDTIUS Philol. XVIII, 2. 1861. p. 227.

²⁾ Aelianus VV. HH. XII, 36 = BERGK. 3. p. 846.

³⁾ Servius ad Virg. Aen. VI, 21 = BERGK. 18. p. 825.

⁴⁾ Strabo XV. p. 728 B = BERGK. 35 (41) p. 757.

⁵⁾ Aristid. II. p. 70. DIND. = BERGK. 50 p. 230. Antea autem idem argumentum tractaverat Stesichorus in Geryoneide, cuius fragmenta vid. ap. BERGK. p. 636. sqq.

⁶⁾ Schol. Pind. Pyth. I, 100. p. 305. BOECKH.

⁷⁾ Hephaestio p. 22, CRAMERI Anecd. T. IV. p. 326, 20, Draco Straton. p. 146. = BERGK. 2. p. 818.

⁸⁾ Cf. p. 8 not. 5. et sq.

⁹⁾ Athenaeus XII. p. 551. D. = BERGK. 1.

p. 850. Uterque tamen, et Melanippides et Cinesias, de Achille fabulam cognomini dithyrambo universam tractarit, an per ἀναβολῆς licentiam alius indicis dithyrambo interpositam obiter tantum attigerit, incertum est.

⁹⁾ Athenaeus IX. p. 402 A. = BERGK. p. 847.

¹⁰⁾ Aristophanes Grammaticus in Argum. Soph. Antig. = BERGK. 14. p. 430.

¹¹⁾ Aristoteles Polit. VIII, 7 p. 1342b, 7 sqq., ubi pro μύθους ΜΥΣΟΥΣ legendum esse vidit I. G. SGHNEIDERUS, cuius emendationem probarunt CAR. GOETTLINGIUS, CORAES, AD. STAHRUS, L. A. BERGLEINIUS, M. SCHMIDTIUS, tuente vulgatam lectionem IMM. BEKKERO.

¹²⁾ Plinius N. H. XXXVII, 2, II, unde Philoxenum fabulam de Heliadibus tractasse manifestum est.

¹³⁾ Suidas s. v. Τηλόθεος.

¹⁴⁾ Athenaeus XIV. p. 616 F. = BERGK. I. p. 864.

et per lyricam atque tragicam poësim persequenda duximus. Qua quidem de quaestione excerpta sunt ea, quae supra de fabula Melanippidis DANAIIDIBUS subiecta disputavimus. Eodem autem modo etiam reliquas historias dithyramborum indicibus et argumentis consentaneas examinavimus eaque via, ut mihi quidem videtur, certissima ad sententiam illam, quam supra proposuimus, deducti sumus. Taedet autem hoc loco expromere universum huius disquisitionis apparatus, quem alias potius redeunte fortasse eadem scribendi necessitate proponemus. Interim tamen suscepti laboris fructum significare iuvat, qui est talis profecto, ut iam finem faciendum esse appareat quaerendae in quovis argumento dithyrambico Bacchicae cognationis. Intellegitur enim vel ex recensu iudicum et argumentorum supra concinnato, iam antiquiorum, ut Lasi, ut Simonidis, ut Pindari, non demum recentiorum poëtarum, ut vulgo existimant, dithyrambum e fabularum mere Dionysiacarum finibus egressum nova aliunde argumenta appetisse, a Bacchica necessitudine prorsus aliena, in iisque tractandis imprimis sibi placuisse. Neque tamen eam libertatem, quae rursus aliorum opinio est, omni caruisse temperamento, e peculiari singularum fabularum dithyrambis tractatarum ratione, quam paullo ante delineavimus, cognosci potest. Nam non fabulas heroicas ad unam omnes neque eas nullo delectu admixtas invenimus, sed quas Homeri Musa Hesiodique et cyclicorum poëtarum celebrarat succinente Stesichori lyra, eas atque eas solas ad cyclias choreas a dithyramborum artificibus instructas vidimus. Praeisse igitur in hoc genere dithyrambus putandus est tragoediae, quae, postquam promanavit e dithyrambo, huius deinde argumenta arripuit amplificavit excoluit, simul ut et imitatrix dithyrambi et heres dici possit. Quae res cum sine dubio accuratius posset demonstrari, nisi nimis obscurata ad nos pervenisset dithyramborum memoria, nunc solis Niobae Sphingisque Laso ascriptarum exemplis constat, quamquam has quoque fortasse aetate superat Thespidis Icarientis tragoedia¹⁾. Nihil vero opus est Lasi testimonio, si quidem e brevibus dithyramborum fabulis (*ἐκ μικρῶν μύθων*) tragoediae primordia deducit locupletissimus auctor Aristoteles²⁾. Post cum originis suae oblita novos spiritus sumere coepisset tragoedia, inversa est rei ratio, neque dithyrambus tragoediae, sed tragoedia praelusit dithyrambo: proinde ut nobis, seris interpretibus, iam non ex dithyrambo tragoedia, sed contra e tragicorum fabulis suum cuiusque dithyrambi sit eruendum argumentum, quidque eo in genere conveniat dithyrambo, quid non, e tragoediae usu patescat certissime. Quam ob rem non solum in explicandis Melanippidis DANAIIDIBUS, sed in caeteris quoque, quorum supra indicem constitui, dithyrambis praeter ipsos argumentorum fontes, ex epica poësi largiter profluentes, in partes vocavi etiam tragicorum poëtarum fabulas, ut quas solas aliquid valere viderem ad illustrandam dithyrambicorum inventionem. Atque hoc profecto tragicarum poëseos praesidium in tantis rerum dithyrambicarum tenebris unum idoneum lucis fontem

¹⁾ Vid. not. nostram ad IOS. SCALIGERI
Olymp. Recens. Olymp. LVIII, I. n. 198 et

LXI, I. n. 217.

²⁾ Poët. 4. p. 1449^a, 19.

omnisque certioris de tractandi ratione iudicii fundamentum esse cognovi. Itaque quae plerique Plutarcho auctore *heroica* appellant argumenta, alii, veluti Gr. Nitzschius l. l. p. 504, *epica*, ea accuratiori nomine, quamquam barbarorum more conflato, *epicotragica* vocaveris.

Superest, ut de choro dicatur DANAIIDUM. Videtur autem, qui dithyrambi, idem index esse chori, quemadmodum etiam in fabularum tragicarum indicibus nomina pluralia, veluti *IKETIDÆΣ ΔΑΝΑΙΔΕΣ*¹⁾ alia, chorum solent significare. Neque parum eam opinionem adiuvat Danaidum numerus, egregie ille conveniens in numerum cyliorum choreutarum. Atque is ipse concentus nescio an inprimis invitaverit Melanippidem ad eligendam fabulam. Sed de hac re alius erit dicendi locus. Nunc in viam redeo. Ac de choro quidem cyclo quinquaginta saltatores complexo nota sunt omnia²⁾. Neque minor de quinquagenario Danaidum numero una veterum inde ab Aeschilo consensio est, si quidem ab illo in *Supplicibus*³⁾ Aegyptus vocatur *πεντήχοντάπαις*, Aegyptiadarum autem sponsae finguntur Danaï filiae. Amplexus est Aeschylum Euripides in *Archelao*⁴⁾, secutique sunt mythographi et Scholiastae tum Graeci, veluti Apollodorus⁵⁾, Libanius⁶⁾, Scholiasta Euripidis⁷⁾, tum Latini, ut Hyginus⁸⁾ et Servius⁹⁾. In tanta prolis multitudine cuius rei indicium lateat, neque operae pretium est quaerere post L. Prellerum¹⁰⁾ et ab hoc loco alienum. Nobis ea chori inveniendi ansa fuit. Neque enim audiendus est I. A. Hartungius¹¹⁾, cuius haec mirifica animadversio est: „Die Danaiden traten in dem gleichnamigen Dithyrambos nicht als Chor auf, sondern es wurde von ihnen erzählt als unweiblichen Amazonen.“ Nimirum offendisse videtur virum doctum tertia persona, qua decurrunt versus Melanippidis. Verum non reputavit idem, inde a Melanippidis temporibus atque ipso auctore Melanippide dithyrambos non iam, ut olim, a choreutis, sed ab ipsis artificibus solitos esse decantari: qua de re dixi pag. 2. Caeterum, ut supra indicavi, iam ante Melanippidem Danaides non solum in *Supplicibus*, verum etiam in *cognomini* fabula in orchestra deduxerat Aeschylus¹²⁾.

Scribeb. Ratiboriae Silesiorum a. d. XVI. Kal. Mart. a. h. s. LXVI.

1) Legem usus tragici suis terminis circumscribit WELCKER. Tril. Aesch. p. 495. TG. in Mus. Rhen. Suppl. II, 1. p. 71.

2) Vid. Simonidis Fr. 148, 4 p. 789. Reliquos locos collegit SCMDTIUS Diatr. p. 230.

3) V. 306. HERM.

4) Ap. Tiberium *περὶ σχημάτων* in CHR. WALZII Rhett. Gr. Vol. VIII p. 577, 10:

Δαναὸς ὁ πενήχοντα θυγατέρων πατήρ,
cuius versus frequens apud veteres memoria est. Vid. NAUCK. TGF. n. 230. p. 340.

5) H, 1, 4=Schol. Hom. ad Iliad. A, 42. p. 6^b, 23.

6) Narr. 22. p. 1106. (in A. WESTERMANNI Mythogr. Gr. Append. XVIII. p. 366).

7) Ad Hecub. v. 868. Vol. IV. p. 201. et ad Orest. v. 859. p. 428.

8) Fabb. CLXVIII et CLXX.

9) Ad Virg. Aen. X, 497.

10) Mythol. Gr. Vol. II. p. 33. sqq.

11) LG. Vol. IV. p. 214.

12) Vid. GOD. HERMANN. Opusc. II. p. 324.